

Armenter, director general de Mina: «Les negociacions amb l'Ajuntament són inexistents»

Josep Lluís Armenter explica que no s'ha concretat gairebé res amb l'administració local sobre la remunicipalització del servei d'abastament d'aigua a Terrassa | Assegura que Mina Aigües de Terrassa s'hauria de sotmetre a una profunda reorganització en cas de perdre l'activitat a la cocapital del Vallès Occidental | Armenter dubta de la viabilitat del servei municipal i apunta que, ara per ara, no es pot garantir la tranquil·litat absoluta dels treballadors de l'empresa

El darrer ple extraordinari a l'Ajuntament de Terrassa va engegar la maquinària del servei municipal d'abastament d'aigua. 20 de 27 regidors van votar a favor d'un procés històric que situa la ciutat com la més gran de Catalunya en apostar per la gestió pública del servei hídric. En la seva intervenció inicial, el tinent d'alcalde i regidor de l'Aigua, Alfredo Vega, va deixar clar que el consistori tanca una etapa, però que n'afronta una de nova encara més intensa. Cal completar el procés de remunicipalització.

En aquest punt, hi té molt a dir l'altre agent implicat: Mina Aigües de Terrassa. La decisió del Ple posa punt final a 75 anys de gestió privada en mans de la companyia presidida per Marià Galí. Ara per ara, certs aspectes del procés estan encallats en els passadissos dels jutjats. Res fa pensar que l'última part de la carrera sigui bufar i fer ampolles. Com afronta Mina els darrers mesos de servei? Fins a quin punt està disposada a arribar per defensar els seus interessos? Què suposaria per l'activitat de la companyia perdre Terrassa? En parlem amb el director general de Mina Aigües de Terrassa, Josep Lluís Armenter, pocs dies després de la decisió política que pot canviar-ho tot.

Josep Lluís Armenter, director general de Mina Aigües de Terrassa. Foto: Cedida

Quina és la relació que hi ha actualment entre Mina i l'Ajuntament de Terrassa?

En aquests moments, en el tema que ens ocupa, és gairebé inexistent o podríem dir que totalment inexistent. Hi ha hagut alguna conversa, ara ja fa uns mesos, sobre possibles col·laboracions, però no s'ha concretat cap acció ni cap acord. Nosaltres tenim les nostres propostes, que no les hem pogut presentar perquè no hi ha hagut la voluntat de trobar-nos. A nivell institucional, no hi ha problemes. Però sobre la continuïtat del servei, no existeix la relació, més enllà dels requeriments judicials.

Aquesta falta de voluntat de trobar-se que vostè menciona, de qui és culpa?

Nosaltres no ens amaguem i, segurament, hi ha hagut errors de tots. Des de Mina hem intentat sempre ser rigorosos amb les formes i, quan no hem estat d'acord amb una decisió de l'administració local perquè enteníem que afectava els nostres drets legítims, ho hem hagut de recórrer. Des de l'inici, remuntant-me a l'estiu del 2015, nosaltres volíem proposar un futur no dolorós ni sorollós. Ens vam oferir a parlar-ne. Recordem que hi ha dues realitats jurídiques en la gestió de l'aigua, una que va del 1842 al 1941, i l'altra del 1941 fins al 2016. Volíem conjugar aquestes dues realitats de la millor manera, però es va voler accelerar massa tot el procés. Ens hem hagut de moure per defensar-nos.

Quina diferència hi ha entre les dues realitats jurídiques?

Tenim unes concessions hídriques cedides per l'Ajuntament a perpetuïtat en el segle XIX, que són les que Mina va utilitzar per donar el servei fins al 1941, i encara l'està donant. L'activitat que

desenvolupava la companyia en aquell moment era privada. Amb el nou contracte, en cap cas es va absorbir, sinó que complementava les necessitats del servei que hi havia en un moment difícil de la història d'Espanya. El contracte implicava aportar aigua des de riu Llobregat i ampliar la xarxa municipal per arribar a una Terrassa que estava en expansió. Però l'activitat inicial, la que conforma el primer contracte, mai s'ha municipalitzat. I és la que estem defensant com una activitat pròpia de Mina.

Des de Mina es pretén picar a la porta del consistori i fer alguna aproximació aviat?

Ja s'ha fet. La nostra voluntat és de diàleg. Hem retirat un recurs com a gest per centrar-nos en allò que realment ens interessa a totes les parts. Hi ha hagut trobades cordials, però sense arribar a cap acció o pas concret. La tibantor del principi s'ha diluït. Ara bé, ja coneixen les nostres propostes. Si hi ha la voluntat que Mina participi en aquest futur, creiem que ha de ser l'Ajuntament qui ens digui alguna cosa. Se'ns fa difícil tornar a insistir en el mateix. Estem oberts, no ens tanquem en banda.

L'últim contacte quan va ser?

Maig, principis de juny. Estem parlant de fa tres mesos, amb vacances pel mig. Veiem que totes les passes que s'estan fent són per anar per un determinat camí i penses: doncs jo aquí no jugo. Ens deixen, per dir-ho d'alguna manera, a la banqueta. Ara s'obre un procés d'al·legació. Ho estem estudiant i ja veurem què fem.

Des de Mina es va esgrimir un informe acusant de certes irregularitats a la comissió d'estudi del servei d'abastament d'aigua. No està jugant net l'Ajuntament en tot aquest procés?

L'estudi diu que el projecte de l'Ajuntament xoca amb el mandat constitucional d'accés a les places públiques dels treballadors i amb la nova llei de pressupostos, que apunta que les administracions no poden incrementar el nombre de treballadors públics més enllà del que permet la taxa de reposició. Reclamem que es vetlli per la legalitat de tot el procés.

Llavors, està jugant al marge de la llei el consistori?

L'Ajuntament té el seu full de ruta. Hi ha certes passes que fa que ens generen certs dubtes fonamentals. En dret, no tot és blanc i negre, hi ha aspectes interpretables. Basats en experts externs, tenim dubtes que tots els passos que s'estan seguint siguin correctes. Jugar net? Home, hi ha certs aspectes que defugen de la nostra interpretació. Res més.

Josep Lluís Armenter explica que la relació entre Mina i l'Ajuntament està molt tocada. Foto: Cedida

Hi ha algun punt d'entesa entre Mina i l'administració terrassenca?

Difícil. A nosaltres ens agradaria molt parlar. L'Ajuntament és sobirà per prendre la decisió que ha pres. Una decisió política, que això quedi molt clar. Aquí no ens hi posem. Només xoquem en com s'estan fent i com s'han de fer les coses. Hem de fer que tot això no grinyoli i sortir tots el màxim de benparats possible. Si ja no estem d'acord en la base administrativa, la doble realitat que esmentava abans, és molt complicat trobar un punt d'entesa.

D'aquí sorgeix el famós ball de milions que pot costar la remunicipalització a l'Ajuntament...

Exacte, hi ha estudis pericials que, més o menys, valoren en 60 milions el fet que l'Ajuntament ens faci fora. Si en tot això ja no estàs d'acord, en els aspectes bàsics de la liquidació, qui ho paga? Qui es fa càrrec de què? No hi ha res parlat. Entesa no, més aviat incertesa. No ens tanquem, però, per col·laborar sempre que sigui compatible amb els nostres drets.

I què demana Mina? Com vol acabar tot aquest procés la seva empresa?

Mina vol acabar amb un projecte win-win. Ha acabat una etapa. Estem d'acord que tot això s'ha de modernitzar. Acatem, com no pot ser d'una altra manera, la decisió del ple de l'Ajuntament. Per arribar aquesta situació, proposem una solució neutra. Que comporta un temps, és cert. Pot comportar alguns anys: dotze, quinze, vint, fins que tots els actius que aporta Mina estiguin amortitzats. Constituir una empresa mixta, de col·laboració, els actius de la qual, al final del contracte, revertiran cent per cent en l'Ajuntament. A més, nosaltres creiem que la proposta que fa el consistori no té un valor afegit. Quina diferència notarà el ciutadà? Encara volem continuar

aportant millores en el gust de l'aigua. Tenim un projecte per fer-ho i pot ser encabir en les nostres inversions ordinàries. En dos anys tindríem una aigua de millor qualitat. És una bassa important que podem oferir. Volem aportar aquests tipus d'aspectes. Què oferirà l'Ajuntament? Abaixar el preu? Tenim la quarta tarifa més econòmica. Tota aquesta moguda, doncs, a què respon?

Des de diferents sectors de la societat se'ls acusa de mirar únicament pel seu propi interès econòmic...

Una companyia de serveis, primer de tot mira pel servei que dona. Si només mires per l'aspecte econòmic, retribució de l'activitat, al final això és fam per avui fam per demà. Si allò que hagués privat a la companyia és l'interès econòmic, no haguérem constituït una Fundació que es dota principalment de recursos de l'empresa. Posem la qualitat del servei a davant de tot i l'interès econòmic és una conseqüència, una derivada, perquè hi ha accionistes que han posat diners i volen retribucions. Si no t'aboques en el servei, possiblement tindríem més resultats econòmics.

El procés de remunicipalització, però, acabaria comportant un impacte econòmic considerable a l'empresa, no?

Sí, sens dubte. És un escenari possible i l'estem estudiant. Hi hauria un canvi total, a nivell d'organització administrativa i financera de la companyia. Caldria una reestructuració important de dalt a baix per continuar oferint el servei en els altres municipis on ja hi treballem. Ens quedaríem amb el 15% de tota l'activitat que tenim ara.

Perdre Terrassa, podria posar en perill el futur de Mina i la seva activitat?

Queda una activitat molt reduïda.

Fins al punt de no poder continuar donant servei a la resta de municipis?

No. Els números que estem fent ens diuen que podríem continuar donant servei. Amb una reestructuració important, però hi podríem continuar sent. Ara bé, hi ha economies d'escala i sinergies que ens fan rebaixar costos. Per tant, sense Terrassa, l'aigua en els altres municipis pot patir. No t'enganyaré.

Josep Lluís Armenter creu que la pèrdua del servei a Terrassa comportaria un fort impacte econòmic i organitzatiu per a l'empresa. Foto: Cedida

Tenen motius per patir els treballadors de Mina?

Estan preocupats perquè hi ha cert grau d'incertesa. Hi ha complements i condicions que no estan clars. És una preocupació lícita perquè no queda clar que els oferirà el futur. Passaran a ser treballadors públics i, per tant, canvia absolutament l'escenari. La voluntat, però, és que tot aquest procés sigui neutre per la plantilla. Tot i això, de moment no es pot garantir la tranquil·litat dels treballadors a mitjà i llarg termini.

Si Mina es planta, pot bloquejar el procés de remunicipalització?

Podem fer les passes jurídiques que creiem necessàries. Ens podem plantar, però tot està a les mans d'un jutge al final. Volem ser rigorosos amb les formes i tancar-nos en banda només ho farem si tenim el suport de la llei. Respectarem qualsevol sentència, ens agradi o no ens agradi. Ara bé, no volem arribar a cap situació de confrontació i crec que l'Ajuntament tampoc ho vol.

Com veu el futur del servei d'abastament d'aigua?

Diuen que serà més eficient. Nosaltres ho dubtem molt. Tots els casos que hem analitzat, no han sigut exitosos. Els antecedents no conviden a l'optimisme. Això d'una banda, però de l'altra també hi ha el mateix coneixement. No s'està tenint prou en compte que és un procés industrial, que cal conèixer el territori, i nosaltres tenim 175 anys de coneixement acumulat amb un ampli reguitzell de reconeixements de qualitat. Cada any passem un examen i el passem bé. Sembla que es vulgui prescindir de tot això i, des del punt de vista professional, ens dol. Què passarà? Ja veurem.

Podria canviar d'opinió l'Ajuntament i girar el rumb?

Ho veig molt complicat que l'ajuntament reculi. Ja ha passat el punt de no retorn, ha anat molt més enllà. Ara hauria de ser fruit d'algun condicionant extern.